

„Pütkösi szelek”

Zsoldos Tibor (Debrecen - Kistemplom)

Pütkösdhétfő

Lekció: ApCsel 2,1-13

Előima: *Urunk, Istenünk. Akárhányszor is olvassuk, valahogy mindig érthetetlen marad számunkra az első pütkösd csodája. Add, hogy mindez ne keserítsen el bennünket, hanem ösztönözzön és biztasson minket arra, hogy jobban megértsük Lelked csodálatos munkáját. Mi másért is könyöröghetnénk hozzád, mint a Szentleked ajándékáért. Kérünk, jöjj hozzánk egészen közel, és Lelked által szólíts meg bennünket!*

Mi most eljöttünk ide, ebbe a neked szentelt hajlékba. Megtettük az első lépéseket, de segíts bennünket, hogy ne elégedjünk meg ennyivel, és ne álljunk meg itt! Vezesd a gondolatainkat, az érzéseinket úgy, hogy készsé legyünk a Tőled való tanulásra! Légy hű a magad ígéretéhez! Szentleked erejével szólj bele az életünkbe, és formáld azt!

Szólj úgy hozzánk, hogy amit mondasz, az a szívünkig érjen! Ámen.

Textus: ApCsel 2,1-2

Azt gondolom, nem véletlen, hogy a három nagy egyházi ünnepünk közül a pütkösdről készült a legkevesebb képzőművészeti alkotás. A karácsonyi és a nagyheti események jól megragadhatóak, lehet hatásosan megjeleníteni, ábrázolni őket. Pütkösdkor viszont szinte semmi sem történik. Pontosabban nagyon is sok minden történik, de ami történik, az nem kívül, hanem belül, a tanítványok, a megtérők bensőjében, lelkében megy végbe. Ezt nehéz hitelesen ábrázolni, de nehéz értelmes, érthető szavakban továbbadni is.

Figyelmesen olvasva a pütkösi beszámolót, kiérződik belőle, hogy mennyire küszködött maga a szentíró is, amikor szavakba akarta önteni az eseményeket. Képekkel próbálja körülírni a történéseket. Nem azonosítja

a kettőt egymással, csak azt mondja: olyan, mint..., ahhoz tudnám hasonlítani... Két képet hív segítségül Lukács: a szél és a tűz képét. Mindkettő nagy téma, mi ma az első alapján próbálunk megragadni valamit a Szentlélek titkából.

1./ Kissé bonyolítja a helyzetet az, hogy Izrael területében a szélnek két fajtáját ismerték. Ez alapvetően a térség földrajzi adottságainak köszönhető, az országot ugyanis nyugaton a Földközi-tenger, míg keleten egy nagy homokszivatag határolja.

a./ Amikor a szél kelet, tehát a sivatag felől fúj, az mindig nagy erővel tört előre. Mivel finom homokszemeket hozott magával, ezért gyakran még a Napot is elhomályosította. A legnagyobb baj azonban nem ez volt vele, hanem az, hogy nagy forróságot is szállított, így felszárította a földet, és képes volt felperzselni az útjába kerülő zöld növényzetet.

Jól szemlélteti a szélnek ezt a pusztító munkáját a 103. zsoltár egyik részlete. A zsoltáros itt az emberi élet végességét, törékenységét kapcsolja össze a keleti, sivatagi szélnek a pusztító erejével:

Az ember napjai olyanok, mint a fű, úgy virágzik, mint a mező virága. Ha végigsöpör rajta a szél, vége van, még a helyét sem lehet felismerni. (15-16. versek).

b./ Palesztina térségét egy másik, az előbbivel ellentétes irányú szél is uralta: a tenger felől fújó nyugati, délnyugati szél. Nyáron ez a szél hűvösséget hozott, ami enyhítette a nagy forróságot, míg télen és tavasszal nedvességet is szállított. Ez utóbbi életbevágóan fontos volt a talaj megnedvesítésére, a növényzet életben maradására, az élet fennmaradására.

Hóseás próféta Istenről szólva erre a szélre utal, amikor ezt mondja:

Ismerjük hát meg, törekedjünk megismerni az Urat! Eljövetele biztos, mint a hajnalhasadás, eljön hozzánk, mint az őszi eső, mint a tavaszi eső, mely megáztatja a földet. (6:3)

c./ Isten Lelke, mint szél. Melyik lehet igaz a kettő közül a Szentlélek munkájára? A megsemmisítő, pusztító vagy az enyhet, éltető esőt hozó? Ne hamarkodjunk el a választ! Így is feltehetném a kérdést: Melyiket látnánk szívesebben az életünkben? A legtöbben valószínűleg azt, amelyik legalábbis enyhet ad, de lehetőleg felvirágoztat bennünk érzéseket, élményekkel, eseményekkel ajándékoz meg.

Isten Szentlelke ott működik jól, ahol a szél képében előttünk lévő két ellentétes munkája együtt van jelen az életünkben. Igenis vannak olyan vágyaink, gondolataink, önmagunkkal, Istennel, a másik emberrel, az élettel kapcsolatban, amelyek érettek arra, hogy „felperzselődjenek”, mert hamisak, bűnösök, rosszak. És ugyanakkor ott vannak bennünk a szép tervek, a nagyszerű ötletek, amelyek valahol mégis elbuknak menet közben, ha csak a magunk erejére, bölcsességére támaszkodunk, de könnyebben megvalósulnak, ha Isten Szentlelkét vesszük, ha Ő erősít bennünket a jó kivitelezésében.

2./ Mindezeket szemünk előtt tartva, az eddig elmondottak alapján megkísérelhetjük megfogalmazni a magunk számára, hogy ki is a Szentlélek valójában. Egyszer egy gimnazista diák így adta meg erre a kérdésre a választ: „A Szentlélek a láthatatlanul közlekedő Isten”. Majdnem jó a válasz, egyetlen szót kellene kicserélni benne: A Szentlélek a láthatatlanul munkálkodó Isten. Ő maga „láthatatlan”, de a munkája eredménye látható, érzékelhető. Egyszer úgy, hogy „felperzsel” bennem valamit, mert az rossz, pusztulásra érett, másszor pedig úgy, hogy „megöntöz” bennem egy szándékot, egy érzést vagy egy gondolatot, mert annak növekednie kell bennem.

Végezetül egy másik, a természetben előforduló jelenséggel szeretném összefoglalni az eddig elmondottakat. A vándormadarokról mindenki tudja, hogy időről időre nagyon nagy távolságokat tesznek meg a levegőben. Hosszú útjuk során ezek a törékeny lények érthető módon minden lehetőséget megragadnak arra, hogy könnyebbé tegyék a repülésüket. A madarak fenn a magasban ösztönösen érzik azt, hogy az

alattuk lévő tájon másként melegszenek fel a különféle felszínek: másként egy szántóföld, egy erdő, egy hegyvonulat, egy sárgálló gabonamező. Van, ami elnyeli, és van, ami visszaveri a meleget. Ahol az utóbbi történik, ott egy láthatatlan „meleg légbuborék” keletkezik, amely elkezd lassan felfelé emelkedni. A madarak érzékelik ezeket a „légbuborékokat”, és kiterjesztett szárnyakkal beleröpülnek ezekbe a természetes „liftekbe”, amelyek aztán jó magasra emelik fel őket. Amint magasba értek, elkezdenek vitorlázni. Ezzel természetesen veszítenek a magasságukból, de amikor a földfelszín közelébe érnek, akkor egy következő felemelkedő légréteggel újra a magasba tornázzák fel magukat.

Összességében ez lehet a Szentlélek kettős munkájának az eredménye az életünkben: „felemelkedő, felemelő légbuborékok”. Isten Lelke csak azt akarja „felperzselni” bennünk, ami lefelé húz, ami akadályoz minket abban, hogy messzire jussunk, és azon van, hogy könnyebben, boldogabban járjuk az életünk útját.

Isten Szentlelke tisztogasson és erősítsen bennünket, vezessen bennünket az életünk útján! **Ámen.**

Utóima: *Urunk, köszönjük azt, hogy Te most is szóltál hozzánk, és tanítottál bennünket. Segíts minket abban, hogy helyesen értsük Lelkednek titkait! Add, hogy ez a Lélek bennünk is lakozást vegyen! Tégy minket érzékennyé és késszé arra, hogy engedelmeskedjünk Lelked fuvallatainak, akkor is, ha bírálni, de akkor is, ha bátorítani akar bennünket! Adj erőt, hogy újra és újra engedelmeskedjünk ennek a Tőled jövő szónak! Áldj meg bennünket, szereteteinket, ezt a gyülekezetet minden tagjával együtt! Tégy minket erőssé a Te szolgálatodban! Ez a világ, ha nem is akar Rólad tudni, valójában mégis „sóvárogva várja az Isten fiainak a megjelenését”. Munkálkodj bennünk úgy, hogy mi is az „Isten fiai” lehessünk, akik ha a maguk egyszerű módján is, de mégis több emberséget, több jóságot és szeretetet visznek bele ebbe a békétlen világba. Szentlélek Úristen, szentelj meg bennünket, és általunk ezt az egész világot. Ámen.*